

יום ג', כ"א באלול תשס"ד (07 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אתמול, **כ' באלול** תרצ"א [1931], **הנציב העליון סר ג'והן צ'נסלור עזב את הארץ** עם תום תפקידו כנציב עליון. הנציב החדש, סר ארתור ווקופ, הגיע רק באוקטובר [כנראה, "אחרי החגים"] כדי להתחיל את הקדנציה שלו.

בין 1920 ל- 1948 כיהנו בארץ –ישראל שבעה (7) נציבים עליונים:

סר הרולד **מקמיקל** 1938-1944

סר הרברט **סמואל** 1920-1925

הלורד **גורט** 1944

הלורד **פלומר** 1926-1928

סר אלן **קנינגהם** 1945-1948

סר ג'והן **צ'נסלור** 1928-1931

סר ארתור **ווקופ** 1931-1938

תפקידם הרשמי של כל אלה - לפעול לקידום את מימוש "הצהרת בלפור", שהכריזה: **=ממשלת הוד מלכותו רואה בעין יפה את ייסודו של בית לאומי לעם יהודי בארץ ישראל ותפעל במיטב מאמציה להקלת השגתה של מטרה זו ...=** התחום שבו הטביעה נציבות פלומר, קודמו של צ'נסלור, את חותמה העיקרי היה שכלולו של הממשל ובנייתו של בטחון פסי בארץ. באחת ההזדמנויות איימו נציגי הוועד הפועל הערבי על פלומר, כי אם יקיימו היהודים בירושלים מצעד דגלים "לא יהיו אחראים" לסדר בעיר. על כך השיב הנציב בהומור מיתמם, כי אין שום צורך שייטלו על עצמם אחריות כזו, שהרי שמירת הסדר היא באחריותו הוא. [נזכיר כאן כי מאורעות תרפ"ט היו בתקופת צ'נסלור...].

אלא שבטחון עצמי זה טמן בחובו סכנה של גלישה לשאננות. לא פלומר, ולא צ'נסלור, שהחליפו בסתיו 1928, לא שיערו לעצמם כי בארץ-ישראל אין הכרח שלפריצת מהומות יקדמו סימנים מבשרים ברורים, שיאפשרו עריכת הכנות מבעוד מועד. נציבים אלה התפתו להאמין כי הם שולטים במצב. בנוסף להרחקת גורמים בלתי-רצויים כמו המופתי הירושלמי מחד וז'בוטינסקי מאידך, הם דאגו למודעות ציבורית לעובדה כי אי שם, בהישג יד, חבוי כח ענישה גדול שאין לשום מתמרד סיכוי לגבור עליו.

התנועה הציונית, תחת ידו הבוטחת של וייצמן, הסתגלה מהר לטאקטיקה של "התקדמות בשלבים" ["קמעא קמעא"]. חבריה חדלו לבדוק בכל שלב עד כמה תאריך הדרך ל"מטרה הסופית". וייצמן אף תבע ש"מטרה" זו לא תוזכר עוד מעל במות ציוניות רמות, כדי לא לפתוח פה לשטן. הלהט הציוני כאילו עבר מטאמורפזה. את מקום הציונות המשיחית-מדינית של הרצל ונורדאו תפסה חדוות הגאולה של "דונם פה ודונם שם". המדיניות הציונית, חרף קשיים שונים, נראתה מוכנה להתקדמות איטית, אך בטוחה. המרכזים הציוניים באירופה סיפקו "חומר אנושי" לעלייה, ויהדות ארצות-הברית – את עיקר התמיכה הפיננסית. קרקעות נרכשו בלי הרף, אם כי עסקות זולות בהיקף גדול כפי שביצע יהושע חנקין בראשית שנות העשרים לא הזדמנו עוד. וייצמן עצמו ישב בלונדון וסיפק לתנועתו את השירותים הדיפלומאטיים שנראו לו נחוצים, וההנהלה הציונית בארץ תיעלה את כל אלה למדיניות התבססות מתוכננת, זהירה ונמרצת. עד לרגע שבו החלו הבריטים "לעיין מחדש" במדיניותם, והערבים חידשו את האלימות, היתה השפעתם של חסידי "קפיצת הדרך אל המדינה היהודית" מועטת. התנועה הציונית התרגלה לחשוב שהגשמת הציונות היא עניין לדורות...

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של **כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם** בתוך שאר חולי ישראל, **ולשלומם של כל חיילי צה"ל**

יום ג', כ"א באלול תשס"ד (07 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

[ההיסטוריה של ארץ-ישראל]

"קומה אלוקים, שופטה הארץ, כי אתה תנחל בכל הגוים." [תהלים פ"ב 8]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שלישי

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל